

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחויבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעיות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליוזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קריית-מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבעה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול.
מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו.
היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו.
לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קריית-מוצקין

טוראי ישראל וייצמן הי"ד
כ"א באדר תשכ"ט - כ"ד באב תשמ"ח
11.03.1969-07.08.1988
בן 19 וחצי בנפלו
מקום מנוחתו
בית העלמין הצבאי חיפה

טוראי ישראל וייצמן ז"ל

בן ציפורה ומיכאל.

נולד בקריית-מוצקין בכ"א באדר תשכ"ט, 11.03.1969

התגייס ביולי 1987

התגורר בקריית-מוצקין

נפל בעת מילוי תפקידו בכ"ד באב תשמ"ח, 06.08.1988

שירת בחטיבת הצנחנים

יחידה: גדוד 890

מקום הנפילה: לבנון

נקבר בחיפה-חוף הכרמל

אזור: ג', חלקה: 1, שורה: 8, קבר: 4.

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות-בלה ויעל.

קורות חיים

בן ציפורה ומיכאל. נולד ביום כ"א באדר תשכ"ט, 11.03.1969 בקריית-מוצקין,

שם למד בבית"ס היסודי ע"ש וייצמן, והמשיך בלימודים תיכוניים בבית"ס

"אורט" במגמה הריאלית-ביולוגית. מורתו רות מלמד, המחנכת בכיתה י"ב,

תיארה את דמותו כנער בהיר שישב במרכז הכיתה, והיה תמיד מוקף בנות.

היה ספורטאי מצטיין, אהוד ומקובל על מורים ותלמידים בנועם הליכותיו,

באדיבותו, ביושרו ובנכונותו לשאת בתפקידים.

בילדותו היה ילד בריא, שקט וממושמע, המרבה לדפדף ולעיין בספרים.

כבר לפני כניסתו לבית"ס רכש מיומנות בקריאה.

במלאת לו ארבע שנים העתיקה המשפחה את מגוריה לאשדוד, עקב שינויים

במקום העבודה של האב. אביו מתאר אותו כבן רגיש, אוהב וממושמע

במסגרת המשפחתית. הוא אהב מוזיקה והחל לעסוק בפעילות ספורטיבית,

תחילה בטניס ולאחר מכן בכדורגל. שיחק בנבחרת בית"ס התיכון ובקבוצת "הפועל

חיפה". אולם הלימודים היו אצלו בעדיפות ראשונה. לקראת גיוסו לצה"ל עבר אימוני כושר

ושאף להיות קצין בסיירת הצנחנים.

הוא התגייס לשירות סדיר בחודש יולי 1987, התנדב לשרת בחיל הצנחנים ועבר בהצלחה את

הגיבוש בסיירת הצנחנים. במסגרת החיל השתתף בקרב מיידון בלבנון. הוא נפל בעת מילוי

תפקידו ביום כ"ד באב תשמ"ח, 06.08.1988 והובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי

חוף הכרמל. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות-בלה ויעל.

מפקדו מתארו כמי שעשה את הדברים בנאמנות, ברצון ובצניעות. במכתב תנחומים

למשפחה השכולה מתאר המג"ד בני גנץ את ישראל כאדם לבבי וחברותי העומד תמיד

במרכז העניינים, בנכונות תמידית לעזור.

המ"פ כתב: "החלל שיצרת בלכתך מתבטא בזה שאנחנו איבדנו חבר, והגדוד פוטנציאל פיקודי ממדרגה ראשונה".
המשפחה וחבריו הרבים הנציחו את זכרו בספר אשר בו תצלומים רבים ודברי זכרון.
כמו-כן הוקמה בספריית בית הספר אנדרטה לזכרו ואגודת הספורט 'מכבי' קראה לקבוצת הנערים על שמו.

ספר לזכרו

תעודת לידה

[illegible]

הנני מאשר כי הילוד הנ"ל נרשם במסגרת הלידות לשנת 1969. את 1
בסמל התושבים בהתאם למסמך 30. לחוק הרשם ההיסטורי תוספת - 1965.
הוצאה במסמך הפנים 3015. מתאריך 4 - 5. 60 = 6000

ਅਨਿਲ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

712,712.3

43/19

קרן קימת לישראל

תרוסת העצים סוקדשת
לנטיעת יערות בארץ ישראל

התורה
המסורה
המסורה

ל'ב
ב'ש'ס"ז
ה'תש"ז

1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813

המגזרים המאוחדים בישראל
 שרת היסוד - שרת קיסם לישראל

№ 1385

המועצה המקומית | קרית מוצקין

9/20

1231 22

קריאת מצות

1378

פנינו נוח לברך אתכם לאלוהים

הנהני לאלוהי רבם ברכת עמי יום.

היה צריך להוציא את כל האנשים, וכל
הנשים, וכל הילדים, וכל הבהמות, וכל
הכלים, וכל הרכוש, וכל הציוד, וכל
המזון, וכל המים, וכל האש, וכל
האור, וכל החיים, וכל המוות, וכל
השם, וכל הכול.

[illegible]

 Mark A. Smith

10-03-69 קרית מוצקין

ישראל וייצמן

נולד למיכאל וציפורה ביום כ"א באדר תשכ"ט (11.03.1969) בקריית מוצקין, אח לבלה ויעל.
ילד בריא ושקט שהרבה לדפדף ולעיין בספרים והצליח לרכוש את מיומנות הקריאה טרם
כניסתו לכיתה א'.

ישראל היה תלמיד מחונן ותמיד רצו להעלותו כיתה, כיוון שהשתעמם בלימודיו.
אביו מתארו כבן רגיש, אוהב וממושמע במסגרת המשפחתית.

ישראל בגן ובכיתה א' בבי"ס וייצמן

"התרגשתי מאוד פחדתי שלא אדע קרוא וכתוב..."

ההתחלה-כיתה א' בבי"ס "וייצמן"

ישראל למד בבית הספר היסודי "וייצמן", והמשיך בלימודים תכנוניים בבית הספר "אורט" מוצקין במגמה הריאלית-ביולוגית. היה תלמיד מצטיין, ואישיות למופת.

כיתה ו' - ביה"ס "וייצמן"

בתחפושת פורים

בסימון בר-מצוה

'ברוך אתה ה'
מלך העולם
מבנים בנים, בנות
בברית עולם' (י. קרני)

בשנת ה' אלפים תשס"ב ביום
י"ג תמוז מוענקת לך:
וצבן ישראל

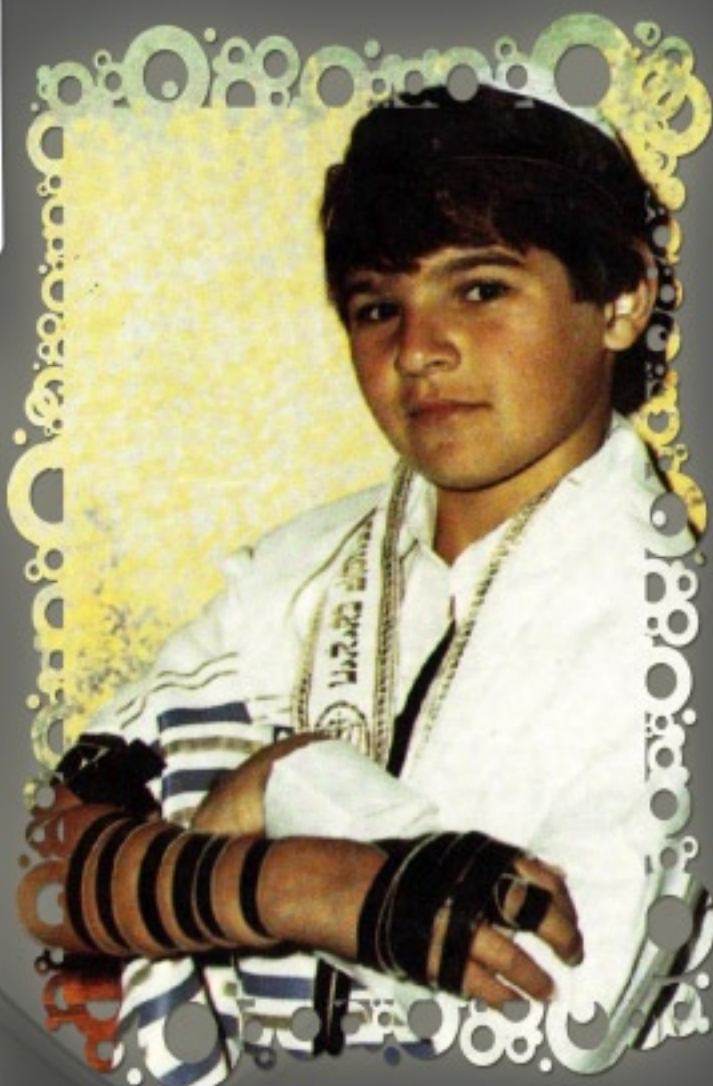
תעודה זו לאות ולמופת על
שסיימת שנת בר-מצוה, קנית
חכמה ודעת במקורות ישראל
ומסורתנו.

ועל כך נאמר: "טבעת בלתי
נראית מחשלת כולנו לשלשלת
גורל".

ולראיה, כאנו על החתום
ההורים ומוענקת הכתות

בית ספר
ע"ש
ד"ר צמח

טלית
והפירוש

ישראל בבר-המצווה

"אשרי האיש
אשר לא הלך בעצת רשעים
ובדרך חטאים לא עמד
ובמושב ליצים לא ישב
כי אם בתורת אדוני חפצו
ובתורתו יהגה יומם ולילה
תחזיק חזק עלה קטן שלי..."

ציפורה, ישראל ובלה ב"חי-פארק" בקריית מוצקין

מיכאל וישראל בטיול בגרמניה

"תודעה יהודית"

"להיות שם..." (ביקור בדכאו)

הצבה
אבא, לאחר את האירועים
עבר קורס מכ"ם, וקורס
מפקדים. והיה מפקד טנק
בחיל השיויון.
עבר את מלחמת ששת -
הימים ומלחמת יום כיפור
מלחמת יום כיפור ניפנץ -
אבא, כאשר התפקד
הפגז עזיו ועל צוות
כמה חיילים לארו
את חובים במקום
זה, וחלק ניכר טוב
מניבים!
אבא עז צב.

עם ההורים

ישראל אהב מוזיקה והחל לעסוק בפעילות ספורטיבית. תחילה עסק בטניס ולאחר מכן כדורגל. הוא שיחק בנבחרת בית הספר התיכון ובקבוצות "הפועל חיפה" וב"מכבי חיפה".
 יחד עם זאת ייחס חשיבות רבה ללימודיו.
 ישראל זכור לטובה בקרב כל מכריו ואף לאחר שנים רבות מנפילתו.
 להלן דברים שאמר בשבחו מנהל חט"ע, תיכון "אורט" מוצקין, מר יגאל גושן:
 "ישראל היה בחור רציני, ספורטאי. הוא שילב ספורט עם לימודים. ישראל היה בחור לעניין ואף פעם לא עשה שטויות לא מקובלות.
 ישראל היה מדבר לעניין, בעל חוש הומור ויכולת לגשר בין ספורט ללימודים.
 הוא לא היה מהילדים שניצלו את ההצלחה בספורט לקילקול הלימודים, להיפך, שילב בין השניים.
 ישראל היה ספורטאי למופת!"

עם הנוער "מכבי חיפה" בגרמניה

במדי "הפועל חיפה"

הבן יקיר...

במלחמה אהבה סביבך
 וגם במלחמה אין לינלה.
 תבדיל מכל צד הקפון
 ומאנו אהבתינו כי אינך.

עיוור חמור ואינו מבחין,
 בין אהבה לבין אויב
 אפוא יבדיל -
 ויפאץ מבלי הבט.

ואנחנו סביבנו לביטח,

תמחה על זה חמור,

לבנו כן מתחנך

ומשאונו כזה חמור.

היה שמו, בן יקיר, ישנאל!

השמות גמור וחבר.

ואותו חיוך קסום שנלאת,

כמו מרתף כוון בחמור.

חמור את בני מברה,

האם - אין לה בזה אהבה חמור,

ואני נולאת עליו קינך

אך המילים קטנו מאהבה.

ובלמדי פזם תבדיל מאי לם,

ותראה חיוך על שפתותינו,

צע שיש בזה חיוך -

זם זכרון ללא ימוש מאיבנו.

כבאב עמך

מחמך (ה-י)

דבריה של קטי דויטש מחנכת כתה ה' - ו'

בית הספר וייצמן

ישראל,

ברגעים אלה, כאשר אני מנסה להעלות מילים על הכתב, הלב דואב וכואב.
אינני יכולה להאמין שאינך איתנו.
ישראל המוצק, רחב הכתפיים עם החיוך הנחמד על השפתיים.
לא רק מראך, השגים בכל התחומים: הצטיינת בלימודים ובספורט.
כל מי שזכה להכירך הוקירך.
העריצו ואהבו אותך כי מיחידי סגולה היית באישיותך הססגונית.
כשרונותיך וידיעותיך הרחבות, היו משכמך ומעלה.
ויחד עם זאת היית "אחד מן החברה".
כואב הלב שהורים ומחנכים צריכים לבכות את בניהם, תלמידיהם.
להורים-שלא תדעו יותר צער מהו.
נקוה שיתקומו דברי הנביא:

"הוי תִּרְכַּב לֵה'

עַד אָנָּה לֹא תִשְׁקָטִי

הָאֶסְפִּי אֶל מַעְרַךְ

הַרְגָעִי נְדָמִי "

(ירמיהו מ"ד)

כותבת בדמע ובשברון לב
כרמלה שגיא, מחנכת ז'-ח'

ישראל וחברים
ביום הולדתו האחרון-בן 19

ישראל וייצמן הנער החביב והחייכן,

איננו עוד עימנו. קשה להאמין בכך, קשה להשלים.
ככל שהזמן עובר, הצער הולך וגדל ותחושת האבדון מתעצמת.
אין דבר נורא יותר מלהספיד נער בן 19, בראשית דרכו בחיים, כשהתוכניות לפניו כה רבות.
וככה פתאום הכל נגמר...
הזיכרון הראשון שעולה עם הזכרת שמו היא דמות של נער בהיר, בעל פנים עגלגלות, שישב במרכז הכיתה ותמיד היה מוקף בנות.
כך היה לאורך שנות לימודיו: בבית ספר, בכיתה, בהפסקות ובוודאי בזמן הטיולים והמסעות.
יחד עם זאת הוא היה ספורטאי מצטיין, שייצג את בית ספר בתחרויות שונות זכה להערכה רבה גם בתחום זה.
ישראל היה אהוד ומקובל על המורים שלימדוהו וזאת בזכות: נועם הליכותיו, שאדיבותו ויושרו האישי.
הוא לא התחמק מקבלת תפקידים, התמודד עם בעיות והיה תמיד מוכן לעזור.
כך אזכור אותך תמיד: חביב, נעים ומחייך.
רות מלמד מחנכת י"ב.

ישראל מקבל את תעודת הבגרות מידי מחנכתו רות מלמד

מורתו, רות מלמד, שהייתה מחנכת כיתה י"ב בה למד ישראל, תיארה את דמותו כנער בהיר שישב במרכז הכיתה והיה תמיד מוקף בנות. ישראל היה ספורטאי מצטיין, אהוד ומקובל על מורים ותלמידים בנועם הליכותיו, באדיבותו, ביושרו ובנכונותו לשאת בתפקידים.

מסיבת סיום תיכון "אורט" מוצקין
ישראל בא לאסוף את חברתו
עם מכוניתו "היוקרתית"

מס' 3357

שם החלמיד והו: ישראל וזיאמן

נולד והו ב: ישראל

מיום: כ"א חשוון א' תשנ"ז

בשנת השכ"ט (1969)

בהקשר של לבינה: מ' בשנה"ל תשנ"ז

וסיים והו כיתה י"ב 2/ עיונית בשנה"ל תשנ"ז

מנמח: צרף מקצועות

מסלול: בגרות

שניידר גרעון
מ. ש. המנהל

המנהל

האריך: כ"ט אייר תשמ"ז
28 במאי 1987

מדברי אביו של ישראל במלאת 30 למותו

ישראל יקירי מחמד ליבי
קום וראה את הסובבים אותך.
הוריק, אחיותיך בלה ויעל ומשפחתך,
חברתך שגית וחברייך לספסל הלימודים,
מוריק ומורותיך וחברייך לנשק.
דמעות זולגות מעיניי וחונקות את גרוני,
מרעידות את גופי ובאין מאמין, שואל היכן אני,
קורא אני היכן בני היקר, עלם חן שלי.
פתיל חיך, בני יקירי ישראל, כבר בהיותך רק בן 19 וחצי.
בן יקר וחבר מסור היית לי
חיי קשים הם מנשוא בלעדיך ישראל.
תחסר לי תמיד, בכל רגע ובכל שעה, כי חלק מגופי היית לי.
רק אתמול יחד ישבנו
ואת תכניותיך לעתיד במשותף התווינו,
אך הגורל בטרם עת הכריעך מאתנו.
נגדעת מאתנו, בנופלך על קדושת השם והגנת המולדת.
אנו ניצבים תוהים ובוהים
ולא מאמינים, שלמעשה בלעדיך אנו נותרים.
בבית ובעבודה, דמותך לנגד עיניי ניצבת תמיד.
אהבתנו אליך עזה היא ואשר מים רבים לא יכבוה ונהרות לא ישטפוה.
היית ילד אמת, יציב, נכון, ישר, נאמן, חביב, נעים, מקובל,
טוב ויפה על הורייך ועל הסובבים אותך.
ראינו בך את המופת של יחסי רוך ואהבה לכל מכריך.
אנו ישנים וליבנו ער. קולך רועם, פתחו לי, אני אתכם.
קולך ערב ומאורך זוהר.
אך את שמך ישראל, זיכרונותיך ותמונותיך, לנחלה יישארו חרוטים בלבנו לעד.

יהי שמך וזכרך ברוך לעולמי עד.
אבא

ישראל ואביו מיכאל

ישראל, המלאך של אמא

הימים חולפים עוברים, אך הגעגועים הולכים וגוברים
עדיין אני מתקשה להאמין שלמעשה אינך עוד איתנו.
היית ילד למופת, אשר כבוד הוריו היה ראשון במעלה.
עוד מילדותך לא יכולת לסבול שמישהו יפגע בהם.
היית ילד ממושמע וקיבלת את דברינו גם כשלא היו מקובלים עלייך במיוחד: כאשר רצית
לצאת לסופי-שבוע עם חבריך וביקשתי ממך לא לצאת, קיבלת זאת בהבנה, ללא ויכוח כי
ידעת שאמך פוחדת ודואגת.
רק בצבא לא יכולתי להיות לידך, לגונן עליך למרות שלא פעם חשבתי על-כך.
אבל אתה הוא זה שגוננת עלי: נמנעת מלספר לי על ענייני הצבא, על מה שקורה,
"את האחרונה שתדעי"...היית אומר.
חכיתי לימי שישי בכיליון עיניים, השתדלתי להכין את המאכלים האהובים עליך במיוחד, את
עוגת הגבינה שכל-כך אהבת... רציתי לפנק אותך כמה שיותר.
לא ידעתי כיצד להראות זאת "לנערי שגדל".
כמו מלאך היית מופיע ניצב בפתח ביתנו ומאיר את לילות השבת. דמעות שמחה הציפו את
עיני כשחיבקתיך, ואתה תמיד היית מרחיק אותי קמעה ואומר כמקניט: "את שוב מרטיבה
אותי בדמעותיך".
ידעת שאחיך, איך לא?
ישראל שלי, בני, אתה חסר לי כל-כך. הגעגועים קשים מנשוא.
אני יושבת בחדר שלך, מדברת לתמונות שלך, מחבקת את המדים, המדים שלך! והדמעות
זולגות, מרטיבות את המדים ואתה איננו.
ישראל, תמיד היית ותהיה קרוב ללבי כל ימי חיי.
אתה שלי, חלק ממני וכוזה תישאר לתמיד.

אמא

ישראל ואמו ציפורה

ישראל, אחי היקר

לכתוב. מה כבר אפשר לכתוב על אח שהיה כל-כך טוב ואיננו עוד.
היית לי אח דואג ועזרת לי הרבה
את כל הטובות שעשית לי, ישראל, לא אשכח.
למה נעלמת לנו? היית כמו אור בבית. תמיד כשבאת הביתה כולם, כולם היו מאושרים.
קשה לנו מאוד בלעדיך. מי יתקשר כל יום הביתה?
אני רואה חיילים בדרך שחוזרים להורים שלהם, למשפחה, ורק אחי,
אחי היקר אינו שם.
כל המריבות שרבנו, היו חסרות משמעות כי תמיד אותך אהבתי.
החברות שלי תמיד קינאו בי שיש לי אח כל-כך חתיך ואני תמיד השווצתי בך.
עכשיו במי יש לי להשוויץ? במי יש להתגאות? על מי לספר סיפורים?
עכשיו יותר מתמיד אני יודעת שלקחו לי אח יקר.
דע לך, שאתה מאוד חסר לי, לכולנו...

ישראל עם אחותו בלה

אחותך האוהבת אותך
מאוד מאוד...

תמיד שלום לא קרב לא אש
כן כולנו ניחל
שלום יהיה על ישראל
אולם השלום בינינו יהיה-שלום
... להתראות
מוקדש מאחותך
בלה

ישראל ביום הולדתו

אוי אחי לצנחנים רצית
אך עד קצה המסלול-לא הגעת.
קצין בצנחנים להיות רצית.
אך לזאת לא זכית.
הרבה געגועים לי אליך...
עוד יום והיית מגיע לרגילה-רגילה של עשרה ימים
לפני קורס מ"כים, אבל לא.
לא אשכח אותך לעולם
אחותך האוהבת
יעל

ישראל עם אחותו יעל

ישראל עם אחיותיו: בלה ויעל

עלה קטן שלי...

אני הוא עץ מאוד זקן ושבע ימים
ראיתי כבר רוחות עזות ורעמים
אתה עלה קטן מתנועע
בטוח בעצמו, הכול יודע
קח איתך צידה לדרך, את ניסיוני
אל תזלזל, אולי זה כל מה שיש לי
כי יש ימים יפים הכול פורח
ויש שעות קשות הכול בורח.

תחזיק חזק עלה קטן שלי
כי לא תמיד הכול בחוץ בהיר
ורוח סער וסופה קרה
תזכור ותתחזק אני איתך!
תחזיק חזק עלה קטן שלי...

ולא תמיד הכול נכון הכול מובן
חיים זה לא שיעור חשבון זה גם מבחן
עכשיו עלה קטן הכול רגוע
אך מרחוק אולי ענן מגיע
קח איתך צידה לדרך את ברכת
חצי הכוס היא מלאה תזכור תמיד
וכשהשמש אל הים שוקעת
אל תדאג מחר היא שוב זורחת!

תחזיק חזק עלה קטן שלי ...

יעל, ציפורה וישראל
בסיום מסע הכומתה-בגבעת התחמושת

מיכאל וישראל בטיול לגרמניה

ישראל היקר,

מעולם לא בכיתי כל-כך הרבה ואני עדיין מבכה את מותך בטרם עת.
כל דרך מחשבתי על החיים, השתנתה בתכלית השינוי מאז נלקחת מאיתנו. אני נושא בתוכי את הכאב הנורא, את הכאב של הוריי ואחיותיי, כאב על הבן, האח, האחייני "האובד", שמשאלות ליבו נותרו רק בגדר של חלום, ולא יתממשו עוד לעולם...
קשה להבין את הגורל, שכך התאכזר אלינו. איך אספיד אותך, נער צעיר, יפה וחייכן? כשאני חושב על-כך, בעצם כתיבת שורות אלה, אני משלים בדיעבד עם מותך, על כך אני מבקש את סליחתך.
הגורל הנורא רצה אחרת... ואתה איננו.
בתוך ליבי תמיד תישאר חי. כשאני מבקר את הוריי ואחיותיי, אני חושב שאתה עדיין בצבא, בטיול וחושב: "בביקור הבא אשוב ואראה אותך שוב איתנו מחייך, אולי..."
גם כשאני מביט בתמונות שלך, אתה עדיין חי איתנו וכזה תישאר.
יהי זכרך ברוך לעד!
מדודך, ישראל

ישראל היקר לנו מכל,

אנו מוכי תדהמה, כאב וצער גדול על כי נלקחת מאיתנו כה מהר, כל כך צעיר, רענן, יפה ומוכשר.
היית אך בתחילת דרכך, כניצן של שושנה, שבאה יד מרשעת וקטפה.
עשית מאמצים רבים להגשים את שאיפותיי והצלחת, ומאיזו טעות טראגית הלכת.
הותרת אותנו פעורי פה והמומים מתקשים לעכל ולהאמין. היית מקור גאווה לנו בחור לדוגמא ולתפארת, דמותך התמירה, החיוך המקסים ועדינות הנפש תמיד לנגד עינינו.
איך אפשר לחשוב עלייך כעל מי שאיננו? כי הרי השארת את חותמך חזק בקרבנו.
יהי זכרך ברוך לעד!
ישראל יקירנו.
מבת דודתך הכואבת, אסתר

ישראל מוכן לצניחה

החייל שלנו

פוסע בראש מורם
צועק בקול רם,
מלא גאווה,
מלא אהבה,
מלא הרגשה טובה.
הולך לבסיס...
בדרך לשמירה
הזיעה אותו נוטפת,
אך הוא ממשיך
והוא לא נכנע

ומושך בכוחותיו האחרונים...
זהו, הכדור פגע...

פתאום השתרר שקט אימים,
כי הוא כבר לא בין החיים,
והדם נספג באדמה.

אלוהים, אלוהים, למה זה קרה?!
הוא היה כה צעיר ומלא שמחה.
בבית כולם בוכים,
כולם מתפללים

ולא מאמינים שישראל כבר לא בחיים
בת-דודתך האוהבת,
אילנה וייצמן

ישראל היקר

אין מילים לבטא ולהביע את הצער
והכאב על שהלכת בטרם עת.
את מה שאנו חשים יום יום מאז, ננסה בזאת לתאר:
הנה בא הסתיו והפרחים נבלו.
לב ילד נדם, נער שנרדם.
בעינינו משתקפת דמותך
למה עזבתנו, למה, אחיין יקר?
כחלום חלפת מאתנו ושוב אינך,
אך עמוק בתוך ליבנו הן חי עודך!
אלוהים עדנו כי נזכרך.
ישראל, אור שמיים, כך ננצור שמך.
למה עזבתנו, למה דודן יקר?
קול בכי נשמע,
בכיים של אלו שהותרת ולבם כבד ואינו נרגע.
דרך שבה הלכת לעולם נוקיר,
איך זה נקטפת ועודך כה צעיר?
כחלום חלפת, מאיתנו נלקחת ושוב אינך.
אלוהים הוא עדנו כי תמיד נזכרך.

מהדודים מוטי ופאני וייצמן
מהדודנים ערן, מרב ויניב
שלא ישכחו אותך לעולם

איתך ללא מילים...

את התקופה בה היינו יחד
לא אשכח לעד.
עת לחשו שפתותיך
"אני אוהב אותך".

הזמן שחולף-אין בכוחו
למחוק את הדמעות
והכאב-אשר זר לא יבינם...

לו יכולתי לשכוח את הסוף הנורא.
הסוף שחצץ בינינו,
את הפרידה הכואבת שלקחה אותך ממני
אין מילה היכולה לבטא את היגון...

הסייט לא נגוז...
אני זוכרת אותך, רואה אותך במעורפל,
הלב עמוס זיכרונות.

מדברת איתך-ללא מילים,
מנשקת אותך-בלי שפתיים,
בלי ידיים-נוגעת בך...
עדיין חושבת שכל זה רק סייט בחלום.

שגית החברה

מחר הוא יחזור...

עבלי הכר נדקע

כל הטור המיוגע

רחוק בערפד, איזה כלב מיכר

ומעבר לגבעות קו האופק מאדיום

נמוד האופק נע, לשם עסיק בטק שינה.

הוא שוכב עיניו פקוחות, מקליב לבוקר שינור.

יש שקט באויר, היא חולב כל עוד שהיא

ומחר היא יחזור...

לאורך המסע וכך מה שהיא עשה

היא ספר את השעות בלביצים הכי קשים

אך ירוץ במדרגות אל ריח של עוגיות

אל האור בחדרים

לשלושה שם יום שלישי.

... עיד מעט הוא יתעורר ...

ואת בטח יענה ... או יוצאת אל הרחוב

... ואולי הוא יופיע בדרכה והיא פה אז

עבלי הכר נדקע, יד האוהל בו נקע

הוא נעור בבית אחת, קם אל תוף ההמולה

בתוף הערפד איזה כלב מיכר

ומעבר לגבעות עיד יום חדש נעור

... הכר מחליך לנע חסודר וחמלי... ..

לישראל

” כִּבְרַי יְבִיט עֵינָיו מִדְּמֵעֵיךְ ,
עִמּוּק בְּרִיב־הַחֶקֶק נִלְמָדָה .
כִּבְרַי יְבִיט אֶרְצֶנּוּ מִלְּבָבוֹת
הַלֵּם עֲבָרָנוּ כִּבְרַי אֶת הַמִּבְחָן?
אֶת הַשָּׁלֵם תֵּן רַק בְּעִתּוֹ ,
יְבִיב פֶּה לָנוּ פִּרְחִים
וְתֵן לָנוּ שׁוֹב לְרֵאשִׁיתֵנוּ -
יִתֵּן מִחַד לְנַחֲמָנוּ לֵאמֹר צְרִיכִים .”

אִיהַבֵּת אִיתָךְ
בְּכָל מָקוֹם
בְּכָל זְמַן

תָּמִיד ...

"וראה בנים לבניך..." ובני איננו, ישראל בנו היקר

כבר חלפה כמעט שנה, ואנחנו כאן עם הזיכרונות, עם הכאב העמוק שממאן להירפא. הכאב של "להיות איתך" בכל פינה, בכל יום, בכל חלום ומחשבה, להיות מבלי לגעת, לחכות ללא תקווה להתפלל ללא ישועה, ללא מזור לכאב הנורא, להיות בלעדיך. קשה לעכל ולהשלים עם גורל כה אכזר, שקרע אותך מחיקנו כך פתאום, ללא כל אזהרה... אותך, בני יחידי, אשר אהבתי... ואתה כל-כך דאגת לנו, דאגת לכולם, לא לפגוע, לא להדאיג, תמיד להתקשר, בכל הזדמנות להודיע. צלצול הטלפון עדיין מקפיץ...אולי... בבואת דמותך החסונה והתמירה ניצבת בפתח ביתנו, וכמו תמיד מדי שבוע בשוכך מהצבא, ניצבת שם שוקקת חיים, אוהבת עם אותו חיוך קסום. ואימא רוצה אלייך לגשת, לנשק את בנה האוהב, לגעת... אך עד מהרה המציאות מכה, ודמותך נבלעת בזוהר נרות השבת. אותו אור שהיה איתך בכל רגע מאותם רגעים יפים שהיית במחיצתנו איננו עוד. זכינו במתנה יפה ללא ערך, אך לזמן קצר. זכינו לשנים של אושר, לגדל אותך, בני. בן ששימח אב ואם ואת כל מקורביו. הכאב שנותר כה עמוק, וממשיך לפצוע. מה יכולנו עוד לבקש? הצטיינת בלימודיך, בספורט, בשירותיך בצנחנים. תמיד אהבת לעזור לעודד והיית הרוח החיה בכל מקום שבו הופעת. נראה כי הכל נפלא וכל העולם מחייך אליך, לא אכזבת. מלאת ליבותינו גאווה. הזיכרון כה נפלא, אך הטעם שנותר כה מר. ידעת להתמודד עם כל אתגר. כל משימה שהצבת לעצמך, מימשת על הצד הטוב ביותר. היו לך תכניות. רצית להספיק הרבה: קורס מ"כים, קורס קצינים...קצין צנחנים רצית להיות, גם בצבא להוביל, להצטיין. רצית ללמוד במגמה למשפטים או כלכלה בתחום שרותך הצבאי. הזמן לא הספיק, לא לך ולא לנו. חלומך הפך לחלק בלתי-נפרד מחלומנו וישותנו. אילו היית כאן אתנו, יקירנו... הלכת מאיתנו ואיתך ניתק חלק מאיתנו. אבדה שמחת החיים שהזרמת ונסכת בעורקינו. עכשיו נותרנו עם עצב עמוק, מועקה, שכול ויגון. חוסר אונים נורא אופף אותנו, חוסר אונים ללא מצרים. אנו הוריק ואחיותיך, בלה ויעל, לא נישכח אותך ולו לרגע. תמיד נזכור את מבטך. אותו חיוך מתוק, ילווה אותנו לעד באהבה. עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ונאמר אמן.

אבא

בית ספר תיכון מקיף עירוני "אורט"

קרית מוצקין

שרות בן-גוריון 78

מס' ביה"ס 340034

ת.ד. 60 מיקוד 26100 טל. 76 29 20

תאריך: 8 באוגוסט 1988

משפחת ויצמן היקרה!

בצער עמוק נודע לי על נפילת בנכם, תלמידנו ישראל ז"ל
בעת שרותו הצבאי.

קבלו נא את השתתפותי הכנה בצערכם וביגונכם.

ד"ר גלעד יצחק
מנהל

צבא הגנה לישראל

ג ד ו ר 890

מ פ ק ר

23 אוג 1988

י"ג אלול תשמ"ח

משפחת וייצמן היקרה!

חלפו ימים מאז מותו הטרגי של בנכס ישראל ז"ל בחאונת וטק
במהלך פעילות פלוגתו בלבנון.

ימים אלה לא היו קלים ליחידה השרויה ושותפה לתחושתכם.
תחושת שכול וכאב ובווזאי שלא היו קלים לכם לכלל המשפחה
ולחברים.

ישראל ז"ל היה מוכר במחלקה ובפלוגה כאדם לבבי וחברותי.
כאחד שתמיד עומד במרכז העניינים ותמיד נכון לעזור. הוא
הוכר כלוחם טוב הן ביכולתו האישית והמקצועית והן בנכונותו
לעזור לחבריו. בזיכרונות היכרות שכאלה ישאר חקוק על
ליבותינו לעד.

משפחת וייצמן, אין בי המילים או השורות שבהן חושב אני
כי אוכל להביא לכם נחמות, יכול אני לומר כי עליכם לדעת
ששותפינו אנו בכאבכם וכי כמותכם נחוש את הגעגועים לאותו חבר
טוב, חייל טוב ולוחם טוב שכה היינו גאים בהיותו איתנו וכה
המומים אנו מלכתו.

מי יתן ולא תדעו עוד צער וכאב.

בנימין גנץ - סא"ל

מ ג " ר

"הצבי על במותיך חלל איך נפלו גיבורים?"

מתוך זיכרון מתוק
של ימים אבודים של חלום
מתוך ערפל של ילדות
זכרתי אותם צוחקים.
ילדים של אהבה
ילדים של החיים.
כל השמות צצו פתאום
והעולם שלי סגור
ואני כאן כל-כך לבד
מול חלון זיכרונות שבור
מתוך ערפל של ילדות
זכרתי אותם צוחקים
ילדים של אהבה
ילדים שכבר לא בחיים.
איריס דנון

**רונן
ראובן**
הי"ד

**ישראל
וייצמן**
הי"ד

ביה"ס מרכין ראשו ועומד דום
לזכרם של בוגרי בית הספר,
שנפלו בעת מילוי תפקידם.

"הצבי על במותיך חלל איך נפלו גיבורים?"

אדרטה לזכרם
תיכון "אורט" מוצקין

י' אלול תשמ"ח
23 . 8 . 88
מספרנו: 22438

"יד לבנים"

ארגון להגנחת הגברים
ודאגה למשפחותיהם

המרכז

לכבוד

מיכאל וצפורה ויצמן

פנחס ספיר 10

קרית מוצקין

משפחת ויצמן היקרה,

בשם המשפחות השכולות ממערכות ישראל, אנו חביעים השתתפותנו באבלכם
הכבד בנחול יקירכם ישראל זכרוננו לברכה.

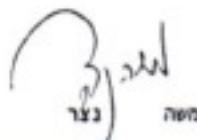
יחד עמכם אנו מבכים את החיים הצעירים שקופדו חוץ מאבק עמנו לעצמאות
ולבטחוננו.

אנו אחיכם לגורל יודעים וחשים את מלוא משמעותה של אבידחכם.

עמכם יחד אנו תפילה כי עמנו הנאבק על תקומתו במולדתו לא עוד ידע שכול.

מי יתן ונזכה לראות במהרה בימינו. ביסוסו והרחבתו של תהליך השלום
והרא בכך נחמה פורחא לכל המשפחות השכולות.

אחכם ביגונכם הכבד.

משה
נצר

יו"ר ארגון "יד לבנים"

ישראל השתתף בקרב במידון שנערך במאי 1988 ובו הסתערו חיילי צה"ל על בסיס חיזבאללה בלבנון.

במהלך אותו היום פורסם על התנהלות הקרב וכן על ארבעה הרוגים מכוחותינו. מיכאל, האב, שהיה בעבודה הבין כי ישראל השתתף בקרב ולא יכל להמשיך את עבודתו. הוא שב לביתו אך לא אמר דבר לציפורה שדאגה מאוד ולא ידעה מנוח. באותו הערב צלצל הטלפון מעברו השני של הקו נשמע קולו ישראל שהספיק לומר לאימו "אמא אני כאן, אני בסדר" וניתק את השיחה.

האם המרוגשת ניגשה לאב שהסביר לה כי ישראל השתתף בקרב וכעת הוא שב לגבולות ארצנו.

כאשר ישראל הגיע הבייתה לאחר אותו קרב "התנפלה" עליו אימו בנשיקות רבות ושמחה גדולה.

ישראל שירת במוצב מארג' עיון, בעת פציעתו שאירעה במוצאי שבת בסביבות השעה 20:45. ישראל נפגע מצרור כדורים שפגע בראשו והוטס במסוק לבית החולים רמב"ם. מפקדו לא הסכים לעזוב אותו וסיפר כי ישראל נשם בכוחות עצמו עד שהגיע לבית החולים, ממש נלחם על חייו.

מצבו של ישראל הוגדר כמוות קליני ולאחר מספר שעות המוות הכריע אותו לגמרי. באותה שבת הספיק ישראל להתקשר לכל מכריו ולשוחח עימם כאילו ידע שהוא צריך להיפרד מהם.

ביום א' בשעה 05:00 בבוקר התעורר מיכאל והחל להתארגן לעבודה אך לפתע שמע את הצלצול בדלת והבין שמשוהו קרה לישראל.

ישראל נפל ביום כ"ד באב תשמ"ח (07.08.1988), בעת מילוי תפקידו, והובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי חוף הכרמל.

לצד קברו של ישראל טמון חברו הקרוב רונן ראובן ז"ל.

רונן שירת בגדוד 202 של חטיבת הצנחנים והיה למעשה האחרון שראה את ישראל טרם כניסתו ללבנון בפעם האחרונה.

ביום א' ישראל חזר מחופשה ורונן יצא לחופשה.

הם נפגשו בקריית שמונה ואף הספיקו לאכול יחד.

רונן, שאהב את ישראל אהבת נפש, אמר על קברו כי הוא לא יוכל לחיות בלעדיו ואכן לאחר עשרה ימים נפל בלבנון בנסיבות דומות בעת מילוי תפקידו, ונקבר לצידו של ישראל.

לאחר נפילתו, תיארו מפקדו של ישראל כמי שעשה את הדברים בנאמנות, ברצון ובצניעות וכן מפקד הגדוד מר בני גנץ (הרמטכ"ל כיום), הוסיף ותיארו כאדם לבבי וחברותי העומד תמיד במרכז העניינים, בנכונות תמידית לעזור וכי צה"ל איבד חבר, והגדוד פוטנציאל פיקודי ממדרגה ראשונה.

כמו כן, סיפרו מפקדיו, כי ישראל צנח תמיד כשספר תהילים בכיסו, ובאחת הצניחות המצנח לא נפתח, ונתפס בזנב המטוס.

ישראל לא נלחץ, הצליח לחלץ את עצמו וצנח בשלום.

ישראל בסיום מסע כומתה

אל"מ אייל רוזן, מפקד בית הספר לתותחנות בשיבטא, חבר ילדות של ישראל, מספר בראיון לגלי צה"ל ביום הזיכרון 2010 כי "ישראל היה סמל, ישראל היה בחור מיוחד, היה הבחור הכי מוכשר בשכבה, התלמיד הכי טוב, ספורטאי הכי טוב, היה עם חוש הומור שכולם תמיד הכירו".

ישראל ואייל הכירו עוד מבית הספר היסודי והיו לחברים קרובים במהלך השנים. לשאלת המראיין מה אייל זוכר מישראל לאורך השנים בכל יום זיכרון השיב: "ישראל היה המודל לחיקוי שלנו, הילד המוכשר של השכבה, הצליח כמעט בכל מעשה ידיו".

ישראל עם אביו בגבעת התחמושת,
עם סיום מסע הכומתה

החברים מקיימים את ההבטחה

יום שני 12.9.88

בשעה 13.00

ארבע קבוצות להן מכנה משותף חברי 'חד כדי להשתתף בטורניר הראשון לזכרו של ישראל ויצמן. שגפל בעת מילוי תפקידו ■ מאות צופים כיבדו את האירוע בתחילתו ועשרות שחקנים מקבוצות הנער של מכבי ביאליק, אורט קי, מדקין, ותיקי הנער של ביאליק וקבוצת החברים מהצבא, לחמו כולם כדי לכבד את זיכרו של חברם ■ טקס הסיום היה חובבני, פשוט ועצוב, מתאים למעמד

החברים שארגנו את הטורניר יזמו תעודות, קלף מיוחדות למשתתפים ותי לבושת מיוחדת שתמונן על ידם, וכן גביע שיוענק לקבוצה המנצחת. לסור ניר טומניס ראש העיר קרית מוצקין שפחת פילור, דני זק, מנהל מחלקת החינוך בידך תיב, תהולת אורט מוצקין ויחד איתם "כל מי שמרגיש חובה מוסרית ליטול חלק בהנצחת זכרו של ישראל בדרך הספורטיבית", כדברי מארגני הטורניר המצפים שמפקדי היר

חירות הצבאיות בהן משרתים חוגי הרבים של ישראל יבינו את חשיבות האירוע ויאפשרו לחבריו להגיע אלי השתתף בטורניר.

ישראל ויצמן ז"ל

תעודה זו

ניתנת למשתתף בטורניר כדורגל

לזכר

ישראל ויצמן ז"ל

תשמ"ט 1988

לזכרו של ישראל

דף שחור

לא האמנתי שפלוגת אוגוסט 87, תסיים עם דף שחור בעלון. שביעי באוגוסט אלף תשע מאות שמונים ושמונה.

קירות מחוררים וקבוצות שיערות על התקרה, יעידו לעולם על הטרגדיה בה איבדנו את ישראל. אחר הצהריים הוא דיבר ונאם וניסה להשפיע.

בחצות שכב דומם, לא מדבר, לא נואם וכבר ללא יכולת להשפיע.

גדולה עליי החוקיות הנוראה הזו, שבה דווקא האנשים הכי טובים, אלו שלא חלמת שזה יקרה להם, הם אלו שנקברים. לא מסוגל להסביר.

כזה גם היה ישראל. ילד טוב, חייל טוב, חבר טוב, ממושמע.

צחוק הגורל הוא, שהשבת היחידה שרותק במסלול הייתה על... משחק בנשק.

אינני חושב שהמילים שלי, אמיתיות ככל שישמעו, מסוגלות להעיד על טובו של ישראל.

ההוכחה האמיתית היא, החברים במחלקה שיפקדו את ביתו וישמרו על זכרו.

קשה לכולנו להתמודדות עם המוות והשכול.

כל שנותר לנו הוא, לשמר, לזכור ולא לנטוש את המשפחה שבנה יחידה מקור גאוותה נקטף ממנה.

לזכור, לזכור ולא לשכוח, הגם שיעבור זמן ונחדל כבר להיות במסגרת.

מעל דפים אלה אני קורא לכל מי שרק אוכל, שיתבונן טוב בפנים הצעירות האלה, שיתבונן

ויאחז חזק בברזל הזה שאמור לא לאכזב אותו בשעת אמת ויזהר!

הנשק הזה הוא חרב פיפיות!

אם לא נזהר, זה יקטוף עוד חיים ויותר עוד משפחות שכולות, מפקדים שכולים וחיילים בוכים.

ואנחנו כבר בכינו מספיק.

יהי זכרו ברוך!

מ"מ ניב

שלום,

בישראל הבחנתי עוד ברגע הראשון של הטירונות.

אינני יודע מה הנחה אותי לבחור בו כקשר שלי. אולי צורתו החיצונית!?

אולי היה בי מן חוש שאמר לי "זה הבן-אדם".

בפרק זמן קצר ביותר, הוכיח לי ישראל כי הבחירה הייתה מוצלחת ולא טעיתי: הייתה לו

מוטיבציה וכוח רצון להצליח שלא תמיד מוצאים בלוחם ככלל ובקשר בפרט.

אהב לעזור לחבריו, עזרה נפשית ופיזית גם יחד. גם כשהיה קשה, לא התלונן ואף לא ניכרה

הבעת סבל על פניו. היה אישיות מרכזית במחלקה. אחד מעמודי הטווח שלה.

כמו כל חייל שעושה "פאקים" ונענש גם לו היו.

אך את ישראל, לא היה צורך להעניש. פשוט מבט הספיק כדי שיבין היכן הטעות ויכולתי

להיות בטוח, שהמקרה לא יחזור שנית.

אם לדבר על חוויות, הרי שהיו לנו הרבה חוויות משותפות. אם במסעות, באימונים, מארבים,

בסיורי גדר, בפעולות בט"ש ובכל רגע אחר שהיינו יחד.

ההרגשה הזאת של ללכת במסע שישראל לא לידי. אם מדברים על "דיסטנס" שבין מפקד

לחייל, עם ישראל הדבר היה מיותר.

ישראל היה בחור עם שמחת חיים, שאפיינה רק אותו, ועם כל הקושי שבמסלול לא איבד את

אותה שמחה אופיינית אף לרגע. תמיד היה חיוך נסוך על פניו, חיוך שכל כך בלט אצלו,

חיוך אופף מחשבות, חיוך מעודד, חיוך כובש.

קצת לפני שהשתחררתי, חשבתי למי אתן הציד האישי שלי, "ביקוש" רב היה לאפוד שלי.

הרבה חיילים רצו אותו.

לא היה צורך לחשוב פעמיים, הבטחתי וקיימתי. כן, ישראל קיבל אותו! משתי סיבות עיקריות:

(א) הגיע לו יותר מאשר לכולם.

(ב) אצלו הסיכוי לעשות קריירה גדול יותר...

המציאות טופחת על פנינו, והעובדה שישראל איננו איתנו כאובה וקשה לעיכול.

ישראל! בידיעה שאתה שומע, תמיד אזכור אותך.

את אותו חיוך ואת אותו לב רחב.

בטוח אני שאתה יודע כמה אהבתי...

היה שלום, חבר...

עמוס מקטובי סמל מחלקה

טרם גיוסו לצה"ל דיבר ישראל עם הוריו על רצונו להתגייס לצנחנים.
 אביו מיכאל, ניסה לדבר אל ליבו שלא יתגייס ליחידה קרבית.
 מיכאל בשירותו הצבאי שירת כקצין בשריון ואף הוכרז נעדר.
 לאחר ששמע ישראל את עברו הצבאי של מיכאל אביו, לא היה ניתן להניע אותו מלשרת
 ביחידה קרבית.
 לעומתו ציפורה, אימו של ישראל, התנגדה לכך אך הדבר לא עזר, וישראל התגייס לשירות
 סדיר בחודש יולי 1987 בברכת אביו.
 ישראל התנדב לשרת בחיל הצנחנים.
 כמו כן, עבר בהצלחה את גיבוש סירת הצנחנים ושירת בגדוד 890.

ישראל בחדרו הפרטי

ישראל בבסיס הצנחנים בסנור, עם ההורים והאחיות

ישראל,

מרגישה אותך עדיין כאן איתנו
בלי הספדים, זרים ודמעות.
מרגישה אותך כמו שהיית:
בטוח חזק ויפה.
עושה הכל בשקט, לא שקט נסתר,
תמיד מורגש, תמיד קיים.
...ופתאום הלכת
ואני לא הספקתי להגיד לך הכל
לא הספקתי לשאול,
לא הספקתי להיפרד להגיד שלום אחרון,
לפני שלא תהיה עוד איתנו.
לא הבנתי שכל יום בו אני רואה אותך,
הוא יום מיוחד שלא יחזור.
נשארו התמונות, שהן עכשיו רק מזכרות,
לימים שהיו ואינם.
השארת אותנו כאן, לא מבינים וכואבים,
לא מבינים ואוהבים.
זועקים לאדמה בה את היפה שבפרחים.
נעמה

ישראל עם החברים

ישראל,

כואב לכתוב עליך בלשון עבר ומוזר לחשוב שבעצם לא תהיה בין אלה המסיימים איתנו את המסלול הארוך והקשה הזה.

לולא האירוע הטראגי, סביר להניח, שלא הייתי יושב בבית הבראה 3 ומנסה להעלות קוים לדמותך, אלא היינו עושים יחד את התרגיל המסכם ובוחן פלוגה. שנאמר, מוזרות דרכי האלוהים.

זוכר אותך תמיד בתור אחד שעשה את הדברים בנאמנות וברצון, אך עם זאת בצניעות רבה. במסע כומתה למשל, לאחר שראיתי את קלטת הווידאו, הבנתי שהיית צמוד אליי, אך תוך כדי מסע לא הרגשתי, שיש בך מהיכולת לעמוד בקשיים ובאתגרים.

יחד עם זאת היה ברור לכולנו שאתה מהווה מוקד חברתי "בשעות שאחרי" ומעורב בצורה ניכרת בהוואי והמורל שהתפתח במחלקה.

יחסים מיוחדים התפתחו בינך ובין עמוס, כך שגם בסגל היה לך ייצוג נכבד שעזר להכיר אותך טוב יותר.

די שאני מסתכל בתמונות ורואה את שמחת החיים שהייתה בך, כדי להבין שאיבדנו חבר ואח יקר.

החלל שיצרת בלכתך מתבטא בזה שאיבדנו חבר, והגדוד פוטנציאל פיקודי ממדרגה ראשונה. נזכור אותך תמיד ונקפיד לשמור על קשרים עם המשפחה, על מנת שדמותך תישאר בתוכנו לעד.

יהי זכרך ברוך!

מ"פ שי

ישראל בסוף מסלול
וקבלת הכומתה בגבעת התחמושת

ישראל עם חבריו לנשק

ישראל עם חבריו בתום מסע הכומתה ולפני הענקת הכומתה לראשו

ישראל עם חברים

במשך השנים המשיכו המשפחה והחברים לערוך טורנירים לזכרו של ישראל

"רצה להיות כמו אלי אוחנה"

ישראל במדי "הפועל חיפה"

"תנו כבוד למלך המגרש..."

לציון 30 יום לנפילתו של ישראל, ערכו המשפחה וחברים טורניר כדורגל לזכרו

טורניר לזכרו של ישראל וייצמן

אורט מוצקין ובחירת החברים מהיחידה הצבאית משך כל משחק 2 x 25 דקות ועשר דקות הפסקות בתום הטורניר יערך טקס ובו יוענק גביע עודד לקבוצה הזוכה ותעודות הנושאות את שמו של וייצמן יוענקו לכל המשתתפים. חבריו של ישראל וייצמן, מארגנים את האירוע והם אמורים לחזות את ראש העיר של מוצקין שמחה מילר, מנהל העירייה יעקב אגמון, מנהל המחלקה לחינוך ברוך יניב וכן את מנהלי ובדרי בית ספר אורט ק מוצקין כן יוזמו חבריו של ישראל וייצמן ומאמניו מעבר בקבוצות מכבי ק ביאליק והפועל חיפה. בחודש יולי מבקשים החברים להודיע כי כל מי שרואה עצמו שייך לאירוע מוזמן לבוא גם אם לא קיבל הזמנה ישירה.

חברים טובים לעולם לא שוכחים. כעוד מספר ימים ימלא שלושים יום לנפילתו של ישראל וייצמן, חבריו הרבים כבר ערוכים לקיום טורניר כדורגל לזכרו. ישראל וייצמן ז"ל נפל בעת מילוי תפקידו, ארבע קבוצות התגייסו להנציח את זכרו ואלה ייפגשו (בראש השנה) 12,9.88 בשעה 13.00 במגרש מכבי בקריית ביאליק. עם הנעת הקבוצות למקום, תערך הגרלה ומדד אחר כך יתקיימו שני משחקי חצי גמר ואחר כך ייפגשו שתי הקבוצות המנצחות במשחק הגמר. ארבע הקבוצות אשר אמורות להשתתף בטורניר, הן הפועל חיפה, גבעתיים, שמשורת'ה שיחק וייצמן, מכבי ביאליק, גבעתיים - שגם בשורותיה שיחק ואף יצא עימה לגרמניה. נבחרת החברים מבית ספר

ועל אטיאס. עמית קרן, שוקי קפלונט, יניב ברכה וראובן ישעיהו שיחקו בהמשך. נבחרת אורט מוצקין הופיעה עם יצחק באוברג בשער, שהר רן, מיכה זירדוק, אסף סטר ויצבי טופור בהגנה. עופר רון, מוטי דלי, חן גנוסר, ערן ביליה ומוטי מוש שיחקו בקישור, ויעקב זהלוד, שיחק בהתקפה. אבי מואס, עמית גולדשטיין, רזן בנו, חיים אלקיים ויעקב סבן שולבו בהמשך.

בקבוצת הוותיקים מהנער של מכבי ק, ביאליק שיחקו מיימון לוי, שבתאי בן דוד, יעקב עזריאל, מיכה קוריאט, של קליינר, רוני סבג, אלון גימני, אילן מור, קוקו גנדי ואילן ממון. כולם ללא יוצא מהכלל שחקני מכבי קריית ביאליק.

יצוין, כי במהלך הטורניר שפטו האחים ארז ועופר זלמן תושבי קריית מוצקין זאת בהתנדבות. השניים ראויים להערכה רבה על פועלם למען הצלחת הטורניר ומיוחד להוסיף, כי השיפוט היה תקיף ומדויק. אנב, ארז ועופר הם בכירי שחקני הכדורגל בקריית מוצקין שופט בליגה הארצית, אחיו שופט מזה שלוש שנים בליגה א, השניים בעוזו בשני קוונים, מירב גרינברג (לא טעינו) ודור אבן, תושבי חיפה, כתום הטורניר התקיים טקס קצר וענייני. הטקס היה חרובני וספונטני ונחל כבוד בצורה כנה ומרגשת על ידי שני החברים הקרובים ביותר של ישראל וייצמן, יעקב זבלוד ויצבי טופור.

בטקס העתהפו בני המשפחה: תהורים, מיכאל וציפורה והאחיות בלה ויעל. בן השתתפו מנכ"ל העירייה יעקב אגמון ומנהלת בית הספר העל יסודי, אורט ק, מוצקין, גילי אלדר.

רגע השיא היה כאשר האב מיכאל וייצמן העניק לקפטן הנער של ביאליק, זוהר דלי, את הגביע הענק. זהו כמחווה העניק לו כחזרה את הגביע למשמרת.

מארגני הטורניר העניקו תעודה להנהלת מחלקת הכדורגל של מכבי ק, ביאליק. לאחר שהודו למנהלים על עזרתם בקיום הטורניר, ואכן הנהלת מכבי ק, ביאליק ראוייה למחמאות רבות על חלקה הגדול בהצלחת האירוע, הודו מן כבוד והערכה למחלקה בעבר.

אי אפשר לסיים כתבה זו מבלי להזכיר שוב את חלקם של החברים בארגון הטורניר. חלקם ללא יוצא מהכלל העניקו: חללו מרס, בלא קטן אחד, זבלוד ויצבי מור, ארז ברום, זהלוד, יו, לו דאגו להביא ה לבנה ועלית הנחה. גדולת של ישראל וייצמן דלי, הנהגה וי פרחים ענק תביע גדול ומרשים. האירוע כולו היה מרשים ויחידים בזכרתם של אלה שפנו בו.

בן המרחם
שישי י"ב בתשרי תשמ"ט
23.9.88

במשחק השני נפגשו קבוצת הוותיקים מהנער של מכבי ק, ביאליק ונבחרת אורט ק, מוצקין. הפעם התנהל משחק שקול, שהבליט את שוערי הקבוצות מיימון לוי ויצחק באוברג ואולם בדקת הסיום ממש, הצליח עופר רון מאורט מוצקין לחדור מבעד להגנת ביאליק ולכבוש שער נצחון - 0:1, שהעלה את קבוצתו למשחק הנמר, יצוין, כי שתי הקבוצות נלחמו היטב ואולם ניכר

בקבוצת החברים ממוצקין הרצון העז לנצח.

משחק הנמר נערך מיד לאחר מכן וכאן בלט יתרונה של קבוצת הנער מק, ביאליק, בעיקר בנושא הכושר הגופני ויכולת המשחק הקבוצתית. מנגד שחקני אורט מוצקין, רובם ספורטאים מענפים אחרים (כדוריד וכדורסל), גיסו

בעזרת הכוכבים מוטי דלי, עופר רון, מיכה זירדוק ויצחק באוברג להפסיד, אך ללא הצלחה. הקבוצה הטובה יותר ניצחה 0:4 וזכתה בצדק בגביע.

אלופי הטורניר - נערי מכבי ק, ביאליק התייצבו למשחקים עם קובי אבני בשער, אריה מוסקוביץ, שי זיתון, זוהר דלי ושוקי קדוש בהגנה, גיא לור, גיל דיון ומשה אזולאי, שיחקו בקישור ובהתקפה. שיחקו משה טובול, ניר הוס

ארבע קבוצות כדורגל - מהן שלוש שהתאגדו במיוחד לצורך האירוע, מאות צופים ובני משפחה וייצמן מקריית מוצקין, חברי יחדיו ביום הראשון של ראש השנה, כדי לחלוק כבוד לישראל וייצמן ז"ל.

דומה, כי אי אפשר היה להנציח את זיכרו של ישראל וייצמן בדרך טובה יותר. חברי חרובי הכטיחו וקיימו, טורניר הכדורגל שאירגנו הללו בכוחות עצמם, היה מוצלח מאוד ומרגש.

בשעה 12.30 בצהריים, התכנסו הקבוצות במגרש מכבי קריית ביאליק, כבר אז היה ברור, כי קבוצת הנער של הפועל חיפה לא תגיע לטורניר וזאת בטענה המגוחכת שראשיה לא ידעו על טועד קיום הטורניר. יצוין, כי העניין תואם עם מנהל הקבוצה ומאמנה ורק לאחר שהבישו את הסכמתם להשתתף בטורניר, פורסם העניין בכל מדורי הספורט של העיתונות המקומית. משך שבועיים וחצי לפני קיום הטורניר, פורסם העניין בהרחבה.

יש להדגיש, כי ישראל וייצמן החל את צעדיו כספורטאי בשורות הקבוצה החיפאית ובשורותיה שיחק שנים רבות, לכן קשה להבין מדוע מתייחסת אנדרה, שמתיימרת להיות מפוארת, כזלזול ובפחיתות כבוד לעניין כה רגיש ובעל ערך היגיוני ממודרגה ראשונה.

בדיועב הסתבר, כי אי הופעתה של קבוצת החיפאית לא השפיע לרעה, אלא לחיפה. כיוון שחברים רבים, ששיחקו יחד עם ישראל וייצמן, הגיעו למגרש וביקשו להשתתף בתחרות, בו במקום הוקמה קבוצה נוספת על טהרת ותקי הנער של מכבי ק, ביאליק, אלה ששיחקו יחד עם ישראל וייצמן והנה לנו קבוצה טובה עם רצון אדיר להנצית את זכרו של וייצמן בדרך היפה ביותר. הנהלת מחלקת הכדורגל של מכבי ק, ביאליק נחמדה אף היא לטובת העניין וקיימה בעיית התלבושת שהתעוררה. החדשה שהעטרפה.

הנהלת המשחק מופנש בין קב הנוכחית של מכבי קבוצת הח המשחק נפתח לצילי משרוקיתו ארז זלמן ובסיומו קבוצת הנער של ביאליק על הקבוצה הצבאית בתוצאה 0:2, משני שערים של החלוצ המצטיין ניר הוס. המשחק היה חד צדדי והתנהל ביתרון של המנצחים.

זכר ישראלי וייצמן

בחרת אורט ק. מרצקין בפרוכו בני משפחת ריצמן. ראשון מימין בציג העיריה המנכ"ל יעקב אגמון. שנייה
ושמאל בעינת ביה"ס המנהלת נילי אלדר ראשון מימין השופט ארז זמלמן

ארבע קבוצות להן מכנה משותף חברו יחד כדי
להשתתף בטורניר הראשון לזכרו של ישראל וייצמן
שנפל בעת מילוי תפקידו ■ מאות צופים כיבדו
את האירוע בתחילתו ועשרות שחקנים מקבוצות
הנוער של מכבי ביאליק, אורט ק. מרצקין, ותיקי
לחמו כולם כדי לכבד את זיכרו של חברם ■ טקס
הסיום היה חובבני, פשוט ועצוב, מתאים למעמד.

זאריגן הטורניר יעקב זבלד
נוער של ביאליק שוק קדוש
(מאחור) מנסה לחלץ את הכדור משה

אלופת הטורניר, קבוצת הנוער של מכבי ק. ביאליק בחברת בני משפחת ריצמן ושופטי המשחקים

תהיה מנוחתו עדן

עיטור ארון הקודש בבית הכנסת לעילוי נשמת ישראל הי"ד

יהי זכרו ברוך ונשמתו צרורה בצרור החיים...

ויקרא שמו בישראל...

ארבעה חודשים לאחר נפילתו של ישראל הוחלט לקרוא לבן דוד שני על שמו. איריס וייצמן הנשואה לג'קי, אחיין של האב מיכאל, הייתה בהריון בזמן נפילתו של ישראל. במהלך ההיריון התגלו בעיות ואיריס החליטה בינה לבין עצמה שבמידה והתינוק יוולד בריא ושלם היא תיקרא לו על שם ישראל החייל, וברוך השם התינוק נולד בריא ושלם. לאחר הלידה ניגש ג'קי אל מיכאל וציפורה וסיפר להם על ההחלטה לקרוא לתינוק על שם ישראל.

לאחר שמיכאל וציפורה שוחחו ארוכות עם ההורים הצעירים הם הסכימו ואף מיכאל התנדב לדאוג לענייני הברית והזוג ביקשו ממיכאל להיות הסנדק.

מיכאל והתינוק הקרוי על שמו של ישראל

"וזאת התורה אשר שם משה" (דברים ד' מ"ד, במדבר ד' ל"ז)
 מיכאל האב הנוהג להגיע מידי שבת אל בית הכנסת הוזמן לעלות לדוכן בעת קריאה בספר תורה חדש, וכאשר החל לברך מול ספר התורה קפצה לפתע דמותו של ישראל וביקשה ממיכאל הנרגש ספר תורה.
 נרגש ומרוגש הגיע מיכאל לביתו וסיפר לציפורה את שאירע לו בבית הכנסת.
 שניהם יחד הסכימו שאם זוהי בקשתו של ישראל אז הם יקיימו אותה.
 ואכן בתאריך ט' אלול תש"ע התקיים טקס הכנסת ספר תורה מהודר ביופיו, לעילוי נשמת ישראל ז"ל.
 מיכאל וציפורה מגדירים טקס זה כחתונה של ישראל עם ספר התורה.

הזמנה
הכנסת ספר תורה
לעילוי נשמת
החייל ישראל וייצמן ז"ל
 19.8.10 יום חמישי, ט' אלול תש"ע

החייל ישראל וייצמן ז"ל
 נהרג בלבנון באוגוסט 1988
 בעת פעילות מבצעית
 והוא בן 19.5

בס"ד

טקס הכנסת ספר התורה לעילוי נשמת בנו, החייל ישראל וייצמן ז"ל,
 יתקיים אי"ה ביום חמישי, ט' אלול תש"ע, 19.8.10.

בשעה 17.00 - תערך כתיבת האותיות
 בביתנו, רח' פנחס ספיר 10 קריית מוצקין.

בשעה 19.00 - תצא התהלוכה
 לבית הכנסת "שלטי הגיבורים" ברח' הרב יוסף הלוי
 (בסמוך לרח' החשמונאים).

בשעה 21.30 - תתקיים ארוחת מצווה
 במתנ"ס גושן (ליד המזרקה) בקריית מוצקין.

הינכם מוזמנים לקחת חלק במצווה

ציפי ומיכאל וייצמן

מדברי האב מיכאל בטקס הכנסת ספר התורה

לך ישראל בני יקירי, מחדד ליבי.
עשרים ושתיים שנה חלפו מאז נגדעת מאתנו בטרם עת.
כניצן הניצב וקורן, ישראל, עלם חן שלי.
קום וראה את הסובבים אותך היום
הוריק, אחיותיך בלה ויעל בעליהן קובי וגיא
והנכדים אופיר, דולב, עילאי ויהב.
המשפחה, חבריך מספסל הלימודים וחבריך לנשק.
דמעות זולגות מעינינו וחונקות את גרונו.
מרעידות את גופינו, המועקה כבדה והנפש רועמת.
קורא אני היכן יקירי, עלם חן שלי.
עמול עמלתה בעוז וברוח האופייניים לך.
אך פתאום כרעם עולמך נחרב-ולבך נדם לנו לנצח.
עמול עמלתה בעוז וברוח האופייניים לך.
לשוויון וצדק בטוהר נפשך הנאמנה.
אך פתאום כרעם עולמך נחרב-ולבך נדם לנו לנצח.
נפש אצילית טהורה ביושרה ובנאמנותה.
אלה הם הגעגועים הכואבים לבן יקר אהוב ונפלא.
פתיל חיך, בני ישראל, כבה בהיותך רק בן 19 וחצי.
בן יקר וחבר מסור היית לי.
חיינו קשים מנשוא בלעדיך ישראל.
אתה חסר לנו, בכל רגע ובכל שעה, כי חלק מגופינו היית לנו.
בכל חלומותי הופעת, ובפיך תמיד אני איתך אבא. התחבקנו התנשקנו,
אך לא שכחת להזכיר לי שאתה חייב לחזור לעולמך האחר.
תוך הדגשה...שמור על עצמך אבא. והעצב שב לפתע ומאור פניך לא שב.
נגדעת מאיתנו, בנופליך על קדושת השם עם ספר תהילים בכיסך,
ממנו לא נפרדת, משום האמונה שהייתה מושרשת בך.
השמחה מועטת בלבבות השסועים של הוריק ואחיותיך.
בנשימה חמה וברטט דמעה, עם הזריחה ובעת השקיעה
איתנו לעד כי בנפשנו פנימה חרוט וחתום אתה ישראל, עלם חן שלי.

ישראל יקירי הערב אנו שמחים, חוגגים את חתונתך עם הכלה שתלווה אותך לנצח
עם ספר התורה, כפי שביקשת ממני לזכרך,
אשר ישמור עליך וילווה אותך למעלה במרומים.

ספר התורה לעילוי נשמתו של ישראל

מיכאל וציפורה
בטקס הכנסת ספר התורה

**"אתה לא תיקלט שם באדמה.
אתה כאן.
אתה זה אנחנו, ישראל"**